

Geoff Nicholson

Stad van inkt

Karakter Uitgevers B.V.

1. ONDERGRONDS

De oude man liep naar zijn auto. Een kwieke, bedaarde, ernstige man in een donkerblauwe blazer. Uit zijn borstzak rees als een pluim een zilverkleurige zakdoek op. Zijn haar, eveneens zilverkleurig, glansde in de gloed van de lampen op de ondergrondse parkeerplaats. Er was slechts een heel lichte aarzeling te bespeuren in zijn tred en hoewel hij een wandelstok gebruikte – gelakt mahonie met een zilveren knop in de vorm van een aardbol – zou dat best alleen voor de show kunnen zijn.

In de schaduw van een dikke betonpilaar stond een andere man. Een grote man die toch iets compacts had, in die zin dat zijn aanzienlijke lengte en omvang niet leken te duiden op zwaarlijvigheid, maar eerder op een concentratie van vlees en energie. Hij had een plat gezicht met fronsrimpels en ernstige, sluwe ogen. Zijn naam was Wrobleski. Hij keek toe terwijl de oude man naar zijn auto liep en de sleutel voor de dag haalde. Wrobleski streek zijn colbert glad. Sommige mensen trokken speciale kleding aan voor het werk: een grote zonnebril, een sjaal, zwartleren handschoenen. Wrobleski was echter niet zomaar iemand. Hij

droeg liever een goed pak, maar met het oog op wat hij moest doen niet té goed.

Het voertuig paste bij de oude man; Wrobleski had gemerkt dat dat altijd zo was. Ze zagen er allebei gestroomlijnd, opgepoetst en welvoorzien uit, wellicht een beetje traag. Wrobleski kwam uit de schaduw tevoorschijn, met zijn handen langs zijn lichaam en een zwaarmoedig maar open gezicht, en liep op de oude man toe.

‘Mooie wagen,’ zei hij, met een knikje naar de auto.

De oude man keek een beetje verrast nu er opeens iemand zo dicht bij hem stond. Hij was ervan uitgegaan dat hij alleen was. Maar hij vond het kennelijk niet verontrustend. Hij knikte instemmend. Ja, het was een mooie wagen.

‘Wat verbruikt zo’n ding nou?’

‘Ik heb geen idee.’ De oude man gaf beleefd te kennen dat hij zich over dergelijke dingen geen zorgen hoefde te maken.

‘Oké,’ zei Wrobleski, ‘u bent een man naar mijn hart.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei de oude man, en toen vroeg hij: ‘Ken ik u?’

‘Mijn naam is Wrobleski.’

De oude man deed zijn best niets te laten merken, maar dat was niet gemakkelijk. Een lichte verstrakking van zijn onderlip, meer was er niet te zien. ‘Is dat zo? Wrobleski?’

‘U hebt van me gehoord.’

‘Ja, maar ik dacht dat u niet meer was dan een akelig gerucht.’

‘Was het maar waar.’

‘En u komt me vermoorden?’

‘Heel goed. Het is gemakkelijker als we allebei weten wat er komen gaat.’

‘Dat geloof ik niet,’ zei de oude man rustig. ‘Ik denk dat er een vergissing in het spel is.’

‘Ik vergis me nooit.’

De ogen van de oude man namen de omgeving op, de donkere hoeken en de felle vlekken kunstlicht. Beide mannen wisten dat er niets te zien was, geen vluchtwegen, geen alarmknoppen, geen barmhartige samaritanen. De beveiligingscamera's waren onklaar gemaakt.

‘Waarom precies?’ vroeg de oude man.

‘Omdat ik ervoor betaald word.’

‘Dat is geen antwoord.’

Hij zou het ermee moeten doen. Wrobleski vroeg zich af of de oude man zou proberen te vluchten: die oudjes gingen er soms prat op dat ze nog heel fit waren. Hij vroeg zich ook af of hij misschien een wapen bij zich had: sommige mensen wilden graag geloven dat ze zichzelf konden verdedigen. Dat hadden ze altijd mis. Maar inmiddels had Wrobleski zijn eigen wapen al in de hand en schoot hij de oude man in zijn rechterbeen. De flanellen plooi van de broek en de huid daaronder spatten open en het slachtoffer zonk op een knie.

‘O, goede god,’ zei de oude man zachtjes, en hij greep met zijn ene hand zijn gewonde been en legde zijn andere tegen zijn borst.

Wrobleski vroeg zich af of hij een hartaanval had. Zou dat niet grappig zijn?

De oude man had niet de kracht om op zijn knie te blij-

ven zitten: hij viel happend naar lucht op zijn zij. ‘Kon je me niet gewoon executeren?’ sneerde hij kranig.

‘Daar is toch niets sportiefs aan?’ zei Wrobleski.

Hij schoot nog eens, in het andere been. Door de inslag schokte de man recht, zodat hij horizontaal kwam te liggen, zijn benen uit elkaar en beide armen nu om zijn borst geslagen. Zijn autosleutel lag een metertje verderop op de grond en Wrobleski raapte hem op en maakte de auto open. Hij stak zijn hand naar binnen om de kofferbak open te doen en toen pakte hij de gewonde man op en vouwde hem op alsof hij een buikspreekerspop was. Het was niet moeilijk: er was ruimte zat. De wagen had ervoor gemaakt kunnen zijn. Hij sloeg de kofferbak weer dicht.

‘Alles goed daarbinnen?’ riep Wrobleski.

De stem in de kofferbak gaf antwoord, hoe onverstaanbaar ook. Wrobleski hoefde alleen maar te weten dat de oude man nog ademde en kon voelen.

Hij stapte achter het stuur, startte de auto, liet de motor toeren maken, zette de versnelling in zijn achteruit en trapte op het gaspedaal, zodat het voertuig naar de muur aan de andere kant van de parkeerplaats schoot. De kofferbak sloeg tegen het lichte beton vol rubberstrepen. Wrobleski was er vrij zeker van dat één keer genoeg zou zijn, maar hij deed het toch nog een keer, gewoon voor de zekerheid. Toen stapte hij uit en bekeek de schade, de gehavende en geplette carrosserie, die wees op eenzelfde schade bij de oude man.

Wrobleski gaf geen teken, belde niet op, maar precies volgens schema kwam er een sleepwagen van het boven-

liggende parkeerdek gereden, die voor de gehavende auto werd geposteerd. Een jonge zwarte man met lange ledematen, gekleed in een donkerblauwe overall, liet zich uit de cabine zakken en liep op zijn gemak naar de achterkant van de sleepwagen om de auto van de oude man aan te haken.

‘Dank je, Akim,’ zei Wrobleski overdreven formeel tegen de chauffeur. Toen voegde hij eraan toe: ‘Het is goed om een man te zien die nog gelooft in eerbare arbeid.’

Wrobleski bekeek de muur waar de auto tegenaan was gereden. Er zaten verschillende natte vegen op de betonnen vloer, plassen en stroompjes die een patroon vormden, een niet geheel willekeurig ontwerp, dat in de ogen van bepaalde mensen iets weg had van de kaart van een nog niet ontdekt land. Toen hij zag dat geen van de vloeistoffen bloed was, stond hij zichzelf een kort moment van trots toe op een goed afgehandelde klus.

2. WAT DE MAATSCHAPPELIJK WERKSTER ZEI

Ze zei: ‘Dit is nogal ongebruikelijk, zoals u hier woont, meneer Moore.’

‘Dank u.’ Billy Moore schonk haar een glimlach die naar hij wist in de meeste omstandigheden charmant zou worden gevonden. Het was hem bekend dat hij zijn gezicht mee had; het zag er heel betrouwbaar uit met zijn bleke huid en sterke, scherpe lijnen, het gezicht van een harde, maar fatsoenlijke man. Geheel tegen zijn gewoonte in droeg hij bovendien een gloednieuw wit overhemd, zo vers uit de verpakking dat de vouwen er nog in zaten. De vuurrode das die hij omhad, voelde als een strop. Hij vroeg zich af of de vrouw erop getraind was dergelijke dingen op te merken, of ze kon zien dat hij zich meer op zijn gemak voelde in zijn prachtig doorleefde leren jasje.

‘Het was niet echt bedoeld als een compliment,’ zei de maatschappelijk werkster.

‘Zo heb ik het ook niet echt opgevat,’ antwoordde Billy. ‘Ik spotte er een beetje mee.’

De maatschappelijk werkster, mevrouw Janet Marcus (‘noem me maar Janet’), was een grote, welgedane vrouw,

net op weg naar de middelbare leeftijd. Ze leek haar uiterste best te doen warm, sympathiek en misschien zelfs moederlijk over te komen, maar het klonk toch niet erg warm of sympathiek toen ze zei: ‘Het is in de huidige omstandigheden misschien beter u niet al te spottend op te stellen, meneer Moore.’

‘U hebt gelijk. Ik ben gewoon nerveus, denk ik.’

‘Daar is geen enkele reden voor.’

‘Niet? U komt controleren of ik wel een goede ouder ben. U kunt me mijn dochter afpakken. Dat is wel iets om nerveus van te worden.’

‘Goed, dat kan ik begrijpen. Laten we dus maar eens praten over deze ongebruikelijke woonomstandigheden.’

Ze stonden op een parkeerplaats aan de rand van het centrum, op de hoek van Hope Street en Tenth Street. Voor hen stond een lange, lage caravan, een oude, bijna klassieke wagen met een niet erg gestroomlijnde, ronde vorm in oogverblindende blauwe en gele tinten en met gestreepte aluminium luifeltjes boven de ramen, die de vorm hadden van patrijspoorten.

‘U woont in een caravan op een parkeerplaats, meneer Moore.’

‘Nou ja, ik ben de eigenaar van deze parkeerplaats.’

‘Is dat zo?’

‘Jazeker. Dat doe ik voor de kost. Ik zit tegenwoordig in het parkeerbeheer.’

‘Is dat uw baan?’

‘Mijn carrière. Mijn passie, mevrouw Marcus. Mijn oude leven ligt achter me. Ik ben hier om mensen van

dienst te zijn die een parkeerplek nodig hebben.’

Zijn toon was luchtig, maar het was niet helemaal een grapje. De maatschappelijk werkster knikte nietszeggend.

‘En de caravan?’

‘Dat is niet zomaar een caravan,’ zei Billy Moore. ‘Het is een Lofgren Colonist.’

‘Is die goed?’

‘Nou, niet zo goed als een Airstream, maar er zijn liefhebbers genoeg. Kom binnen en neem een kijkje.’

Ze liep plichtmatig achter hem aan de treetjes op en de lage deur door en belandde in een in heldere kleuren geschilderde maar zwak verlichte, piepkleine ruimte.

‘Dit is het zitgedeelte met het beroemde Luxury-Look-interieur. En hier zijn het eetgedeelte en de stappen besparende keuken, alles met de gepatenteerde Thermograceramen. De badkamer is achter die deur.’

‘Het lijkt een beetje petieterig allemaal.’

‘Voor mij zijn het grote open ruimtes.’

‘En er zijn twee slaapkamers?’

‘Uiteraard.’

‘Een voor u, en een voor uw dochter?’

‘O nee,’ zei Billy. ‘Zij heeft haar eigen wagen.’

‘Pardon?’

Billy Moore trok het gordijn met bamboepatroon weg van een van de Thermograceramen, zodat er een andere caravan zichtbaar werd, die maar een paar meter achter deze stond en er in veel opzichten precies hetzelfde uitzag, maar dan ongeveer half zo lang.

‘Uw dochter heeft haar eigen caravan?’

‘Het is een Lofgren Scamp. Het goedkope model. Daar zit Carla.’

‘We kunnen wel even bij haar gaan kijken,’ stelde de maatschappelijk werkster voor.

‘Prima.’

Billy Moore deed de achterdeur open en liep in een paar stappen van de ene caravan naar de andere. Met enig vertoon tikte hij tegen het raam van de kleinere wagen en een paar tellen later kwam Carla Moore, Billy’s twaalfjarige dochter, voor de dag. Ze droeg een schooluniform, haar lange zwarte haar zat in een paardenstaart en op het puntje van haar neus wiebelde een bril. In haar hand had ze een dik wiskundeboek, met haar duim erin om bij te houden waar ze gebleven was.

‘Kom binnen,’ zei ze opgewekt.

Billy liet de maatschappelijk werkster voorgaan. Ze ging naar binnen en keek om zich heen, naar het opklapbureau met de laptop, de welvoorzene boekenplank, een vaas met bloemen, wat losse kussens met franjes en een grote koalaknuffel boven op de kleine koelkast. Er stond een bord met havermoutkoekjes, er was vers gezette pepermuntthee en op de achtergrond speelde klassieke muziek, het volume volmaakt afgestemd tussen hoorbaar en onopvallend.

‘Dat is Bach,’ zei de maatschappelijk werkster.

‘Inderdaad,’ beaamde Carla. ‘Houdt u daarvan?’

Mevrouw Marcus keek de ruimte nog eens rond, dit keer wat langzamer. ‘Dit is echt heel knus.’

‘Ja hè?’ zei Carla.

De maatschappelijk werkster ging voorzichtig zitten en

bediende zich van de thee en de koekjes; dat hield haar een tijdje bezig. Eindelijk keek ze naar Billy, met de kruimels nog in haar mondhoeken, en vroeg: ‘Hoe is het met Carla’s... aandoening? U moet me er even aan herinneren hoe die heet, ben ik bang.’

Carla was heel goed in staat haar eigen aandoening te beschrijven. ‘Dermografisme,’ zei ze. Ze had haar rechtermouw al omhooggetrokken en tekende met het uiteinde van een sleutel op haar blote arm. Een hartje en een vredessymbool. Op een gezonde huid zou er kortstondig een witte indruk ontstaan, die binnen een paar seconden zou vervagen en verdwijnen. Maar op Carla’s arm ontstonden rode strepen en even later verschenen er kersrode, dikke lijnen waar ze met de sleutel over de huid was gegaan. ‘Dermografisme,’ herhaalde ze. ‘Het woord omschrijft het precies. “Dermo” betekent huid en “grafie” betekent schrijven: schrijven op de huid. Op de klassieke medische foto’s staat altijd een patiënt die iemand het woord “dermografisme” op zijn huid heeft laten “schrijven” met de verkeerde kant van een potlood.’

Mevrouw Marcus keek naar de arm van het meisje en probeerde meelevend en begripvol te zijn, maar ze was bang dat haar starende blik ongepast was.

Carla ging verder: ‘De huidcellen zijn overgevoelig voor lichte druk, bijvoorbeeld door krabben. Wanneer je de huid aanraakt, komt uit de cellen een stofje vrij dat histamine genoemd wordt. Daar komt die roodheid vandaan. Het is niet echt heel ernstig.’

‘Doet het pijn?’ vroeg de maatschappelijk werkster.

‘Nee. Het jeukt soms wel, maar het is niet echt pijnlijk. En het blijft nooit lang. De dokter zegt trouwens dat ik er waarschijnlijk overheen zal groeien.’

‘Het zal op school wel een beetje een probleem zijn, zeker?’ vroeg mevrouw Marcus.

Carla haalde haar schouders op. ‘Een van de problemen.’

‘Ik heb gehoord dat ze wel ergere problemen hebben op scholen,’ zei Billy Moore. Hij hoopte dat het een beetje intelligent klonk. ‘Overal zijn veel ernstiger problemen.’

Een halfuur later kon hij een tevreden mevrouw Marcus naar het hek begeleiden. Ze vertelde hem dat ze onder de indruk was van wat ze gezien had. Als dit gehandhaafd bleef, als er geen ‘problemen’ ontstonden, zolang Carla’s ‘toestand’ niet verslechterde en zolang hij zich hield aan de voorwaarden van zijn invrijheidstelling, zag zij geen reden waarom zijn dochter niet bij hem kon blijven wonen, in ieder geval tot zijn ex-vrouw uit de ontwenningskliniek zou worden ontslagen, want dan zou de situatie misschien opnieuw beoordeeld moeten worden. Billy Moore vertelde haar van zijn kant dat er altijd een plekje voor haar vrij zou zijn als ze ooit een goede, veilige parkeerplaats in de stad nodig had.

Hij wuifde haar na en keerde terug naar Carla’s Lofgren Scamp, waar zijn dochter inmiddels het schooluniform had uitgetrokken, de onnutte bril opzij had gegooid en de muziek had uitgezet. Ze had al een blikje bier opengetrokken voor haar vader, dat ze nu aan hem gaf.

‘Die Bach was een beetje overdreven,’ zei Billy.

‘Hoe bedoel je? Denk je echt dat je op deze wereld ergens komt met subtiliteit?’

‘Oké, waarschijnlijk niet.’

‘Het is maar goed dat ze mijn andere arm niet heeft gezien.’ Ze trok haar linkermouw omhoog en onthulde een haastig getekende, inmiddels vervaagde maar nog heel duidelijke schedel met beenderen eronder. ‘Ben ik een kanjer of niet?’

‘Dat en meer.’

‘Ik vond het overhemd en de das trouwens erg mooi,’ voegde Carla eraan toe.